

H KATIA GEROU ΘΥΜΩΝΕΙ ΜΕ THN KRITIKH

Οταν έχεις μιας δεκαπενταετίας δουλειά στο θέατρο, είναι φυσικό να έχεις δεχτεί τόσο την ευμένεια όσο και τη δυσμένεια των κριτικών. Η Κάτια Γέρου έχει δοκιμάσει και τα δύο με απόλυτη κατανόηση, ώς τη φετινή παράσταση δύο έργων του Στρίντμπεργκ στο «Θέατρο Τέχνης-Κάρολος Κουν», όπου η κριτική μήλησε γι' αυτήν με «σκληρή γλώσσα».

— Βέθαια δεν είχες κακές κριτικές μόνο. Μίλησαν για τη «δραματική προσωπικότητά» σου, για «σκηνικές κινήσεις άψογες» δικές σου. Άλλοι διαθάζω, «έστησε μια «ξωτικιά» Σουάνεθιτ στα μέτρα της και δημιουργήσε μια Τζούλια που δικαιούται να μείνει στη μνήμη μας». Βρίσκεις ότι μια τέτοια κριτική είναι πιο κοντά στην αλήθεια, από εκείνη, για παράδειγμα, που μιλάει για «παλιμπαιδίσμό» όσον αφορά στην ερμηνεία σου στο Σουάνεθιτ;

«Αυτό δεν το ξέρω. Θα μπορώ να κρίνω τον εαυτό μου όταν οι παραστάσεις θα έχουν τελεώσει, αλλά όχι τώρα. Αυτό που μπορώ να κάνω τώρα είναι να μιλήσω για τις προθέσεις μου. Για παράδειγμα, αυτή η «υστερία» για την οποία έγινε λόγος στη «Δεσποινίδα Τζούλια» ήταν συνειδητή. Ήταν ήθελα να ερμηνεύσω τον ρόλο. Η Τζούλια είναι μια γυναίκα που καταρρέει σε μια νύχτα, όταν λίγο πριν είχε όλο το αμυντικό της σύστημα σε εγρήγορση, όταν είχε μόλις παρουσιαστεί δυνατή και αγέ-

Φωτ.: ΝΙΚΟΣ ΚΟΚΚΑΛΙΑΣ

τα δύο έργα του Στρίντμπεργκ στην ίδια παράσταση.

«Δεν ξέρω πώς μπορεί να σκέφτηκαν οι κριτικοί, αλλά τόσο το πάντρεμα δύο έργων όσο και η ερμηνεία δύο διαφορετικών ρόλων είναι αρκετά συνηθισμένο στο θέατρο. Είναι μέσα στην καθημερινότητα του ηθοποιού, και στο είδος της δουλειάς του, να μπορεί τη μια στιγμή να παίξει στον ρόλο μιας ώριμης γυναίκας, ας πούμε, και την άλλη στιγμή να μπαίνει στον ρόλο ενός παιδιού».

— Ας πάμε στην πολύ δυσμενή κριτική του Κώστα Γεωργουσόπουλου, εκείνη που σχολίστηκε περισσότερο από τους θεατές και φίλους του θέατρου. Λέει: «Η κ. Κάτια Γέρου, που επωμίστηκε τον αφόρητο ρόλο της «Δεσποινίδας Τζούλιας», δεν είχε κανένα, ούτε τυπικό ούτε ουσιαστικό, προσόν για τον ρόλο αυτό. Η κ. Γέρου δοκιμάστηκε από τον Κουν προνομιακά αλλά πολύ γρήγορα εγκαταλείφθηκε, γιατί δεν είχε τις προοπτικές που φαινόταν πως είχε». Αυτά από έναν κριτικό θέατρου του οποίου η γνώμη εκτιμάται πολύ περισσότερο, ίσως, από τη γνώμη άλλων συναδέλφων του. Τι νομίζετε ότι εννοούσε με το «προνομιακά» και το «εγκαταλείφθηκε»;

«Το βρίσκω αστείο. Ο κ. Γεωργουσόπουλος θα ξέρει ότι με τον Κουν έχω κάνει δύο Κασσάνδρες — μία στις «Τρωαδί-

«Δεν είμαι κουλ...»

Της ΦΡΙΝΤΑΣ ΜΠΙΟΥΜΠΙ

Λίγες ηθοποιοί κατάφεραν να δαμάσουν την «Τζούλια» του Στρίντμπεργκ. Ο ρόλος - πρόκληση έπεισε φέτος με ορμή πάνω στη σεμνή και αθόρυβη πρωταγωνίστρια του «Θεάτρου Τέχνης». Η κριτική δεν της χαρίστηκε, αλλά και η ίδια δεν κατάπιε την οργή της

τισσες” και μία στην “Ορέστεια” – την Αθηνά στην “Ορέστεια”, τη Χρυσόθεμη στην “Ηλέκτρα”... Δεν εγκαταλείφθηκα. Απλούστατα είναι αυτός ο τρόπος που δουλεύει το «Θέατρο Τέχνης» και που δούλευε ο Κάρολος Κουν: Χρησιμοποιούσε τον ηθοποιό για έναν πρώτο ρόλο και μετά μπορεί να του έδινε έναν μικρότερο. Αυτό ίσχει για όλους τους ηθοποιούς. Το να πάρει κάποιος έναν πρώτο ή δεύτερο ρόλο δύο και τρεις φορές δεν τον έκανε αυτόματα πρωταγωνιστή, αφού στο επόμενο έργο θα είχε ενδεχομένως έναν τρίτο ρόλο. Ο κ. Γεωργουσόπουλος θα μπορούσε να πει το ίδιο ακριβώς πράγμα για οποιονδήποτε άλλο ηθοποιό του Κουν».

— Ασφαλώς θα έχεις δεχτεί και άλλες φορές κριτικές του. Ήταν πάντα ανάλογες μ' αυτήν;

«Ήταν πάντα δυσμενείς. Δυσμενείς, αλλά μέσα στα πλαίσια του ρόλου. Δεν προχωρούσε στα «ελλαττώματα» που μπορεί να έχω σαν άτομο. Αυτή τη φορά ένιωσα σαν να ήθελε να με ακυρώσει εφ'

όλης της ύλης! Γιατί αυτή δεν είναι κριτική. Μου θυμίζει κουβέντες που γίνονται σε μια παρέα γύρω από ένα τραπέζι. Αρχίζουν να μιλάνε για κάποιον που δεν είναι παρών και που εσύ δεν γνωρίζεις. Τον σφάζουν με λόγια, τον "θάβουν", όπως λέμε, παρουσιάζουν μια παρωδία της πραγματικότητας, ένα άτομο γκροτέσκο. Και όταν το φέρει η τύχη να δεις αυτό το άτομο και να το γνωρίσεις, βλέπεις ότι είναι ένας κανονικός άνθρωπος. Ισως ένας εξαιρετικός άνθρωπος. Λοιπόν, κάπως έτσι αισθάνθηκα όταν διάβασα αυτή την κριτική. Σαν να έβλεπα μια γκροτέσκα παρωδία, μια διαστρεβλωμένη εκδοχή του κόπου μου και του εαυτού μου. Είχε εμπάθεια. Μεγάλη εμπάθεια, της οποίας την πηγή δεν μπορώ να ανιχνεύσω».

– Πώς αντέδρασες;

«Θύμωσα πολύ. Πήγα να γράψω ένα γράμμα στην εφημερίδα – δεν το έκανα. Τώρα ο θυμός μου έχει καταλαγάσει. Μου έχει μείνει η αίσθηση ότι όλα είναι πιθανά, ακόμη και το να εκφράζει κάποιος μια εντελώς υποκειμενική γνώμη που έχει για μένα, δημόσια. Μια γνώμη, που, εκτός του ότι είναι ανεξήγητη, δεν αφορά κανέναν παρά μόνον τον ίδιο. Δεν μπορώ και δεν θέλω να δώσω την εικόνα του κουλ ανθρώπου, εκείνου που είναι πάνω απ' όλες τις μικρότητες και τις εμπάθειες. Είμαι και εγώ εμπαθής σε ένα βαθμό – μπορώ να καταλάβω. Μόνο που δεν θα εξέθετα την εμπάθειά μου για ένα άτομο δημόσια, επειδή θα είχα την τύχη να έχω ένα βήμα. Οχι, δεν είμαι κουλ. Θα προτιμούσα ασφαλώς να μην είχε συμβεί αυτό που συνέβη, αλλά μ' έκανε να σκεφτώ πόσο ευάλωτο, πόσο ανυπεράσπιστο είναι το θέατρο. Στο θέατρο εκτίθεσαι κάθε βράδυ σε δεκάδες μάτια που, εκτός από την ερμηνεία του ρόλου σου, βλέπουν και σχολιάζουν το χρώμα της φωνής σου, τις ρυτίδες σου, την κορμοστασιά σου, το αν είσαι καλύτερος ή χειρότερος από πέρσι...».

– Πώς δέχεσαι συνήθως την κριτική που γίνεται δημόσια;

«Μέχρι τώρα είχα έναν συγκεκριμένο τρόπο αντιμετώπισης. Δεν διάθαζα ποτέ τις κριτικές πριν κατέβει το έργο. Ήθελα να υποστηρίζω αυτό που κάνω κάθε βράδυ – καλό ή κακό – απουσία της κριτικής. Φέτος, άκουσα γι' αυτά τα έντονα σχόλια, και τα διάβασα στις εφημερίδες πριν κατέβει το έργο. Γενικά βρίσκω ότι είναι πολύ ενδιαφέρουσα όλη αυτή η ποικιλία αντιδράσεων στο ίδιο πράγμα. Στα πολύ νιάτα μου, νόμιζα ότι το θέατρο είναι κάπι σαν το "Δείπνο της Μπαμπτέτ", όπου στρώνεται το τραπέζι ωραία και έρχονται όλοι και τρώνε και φεύγουν ενθουσιασμένοι, γεμάτοι θαυμασμό. Δεν είναι έτσι. Το θέατρο είναι πράγματι τόπος σύγκρουσης».

– Φοβάσαι καθόλου ότι ένα δυσμενές σχόλιο, μια κακή κριτική θα μπορούσε να επηρεάσει την καριέρα σου, με την έννοια ότι ένας θιασάρχης που θα σε ήθελε για κάποιον ρόλο δεν θα σου ζητήσει να τον παιξεις, απ' τη στιγμή που έχει διαβάσει την κακή κριτική;

«Δεν είμαι από τους αισιόδοξους που θα έλεγαν ότι η κριτική δεν επηρεάζει σ' αυτόν τον τομέα. Όλα επηρεάζουν. Καμιά ενέργεια δεν πάει στον βρόντο».